

Rött

Gnyende orgasmiska läten hördes programenligt i skjulet, fyllde det med ett slags rött skrikstön som förde tankarna till kärlekens död. Kanske hördes dödandet till och med ut på gatan? Om någon lade örat tätt intill utanpåväggen kunde denne någon säkert få reda på allt om lust och olust i underlig samexistens. Just sådant som tysta lyssnare vill ha och veta: jag menar namnlösa röster långt borta, i ett låst skjul, vilket som helst, med plåtade gavlar mitt i den ansiktslösa smet som kallas för urban miljö, vägg i vägg med stigen bortåt, hemåt, någon annanstans.

*

Klockan närmade sig sakta tolv och en tanke om lunch tog form. Vi tog därför lunch varpå jag bjöd dem båda, för de var två, på pizza och sa varsågod. Ingenting sades förutom det och ett tack för maten.

När vi kom tillbaka tog jag kameran igen, zoomade in, zoomade ut, ett två tre. Allt var precis så som jag tänkt mig, knackigt nervöst, äkta? Sära på benen, du skymmer sikten, ett leende om jag får be.

Melerade, tjocka, och i vissa sammanhang kanske även mysiga pälsar låg utlagda på skjulets golv. För stämningens skull hade jag också släpat med mig den uppstoppade räven. Nu när den stod där i ena hörnet av skjulet la jag märke till dödjurets spruckna emaljögön, hur de stirrade. Hur de tycktes le, ögonen, munnen – trots skavankerna nästan levande. Åtminstone mer levande än väggarna på vilka det hängde just ingenting. Fast utefter dessa vitmenade och skrovliga ytor tilläts å andra sidan skuggorna, som kom sig av spotlighternas sken, att ta plats. Kontrasten mellan skugga och vitt, effektivt – rummets på olika sätt rörelsehindrede skuggfigurer mot kalkad botten. Som en skenvärld, som en svartvit profetia utan vare sig ansiktsuttryck eller smärta.

*

Med halsen genomsköljd av mjuk och len matolja drog flickan Princess Petite snoret åt sidan, drog det och oljan som fastnat på händerna genom luggen så att denna klubbades fast vid det höga pannvalvet. Hårtestarna glipade, hon var tunnhårig och hennes flickiga blodkärl hade spruckit under sminket.

Förmodligen vore det fel att påstå att hon var drogad. Men nog såg hon både trött och pigg ut i lampornas ljus då hon ömsade sina kläder. Skinnet föll alltså till golvet och blottade höftbenen och dess symmetri, vilka definierades av den övriga kroppens asymmetri. I stort sett var Princess Petite stadd i illa skick, det var bara bröstvårtorna som pekade mot en högre tillvaro.

*

Med piprensare uppstoppad i urinröret fördes ynglingen in i skjulet. Han hade åmat sig och kråmat sin apparat, sitt spjälade tonårsstånd mot Princess Petites vetevita bottomknockers, grävt fram en prilla under läppen men missat papperskorgen med tre meter.

Såklart stack mustaschen Princess Petite i ansiktet. I hennes sminkklubb kunde man på nära håll se små streck i relief efter ynglingens släpande läppstrån.

Hans händer hade trevat sig fram över den för honom okända unga kvinnans fysiologi. Det var som vore de programmerade av en kraft som kanske till och med... nej utan tvivel, var större än kärleken. De – nävarna – hade blottlagt tonårspanik, genans och framstod där och då som en syntes av förhållandet mellan manbarhet och pojkkaktighet, framfusighet och blyghet. De hade varit rädda händer som kallnat av nervöst cigarettrökande, sökande efter mer bestående lindring än rök i lungorna. Ynglingen var allt annat än perfekt

– perfekt.

Trots piprensare och trots att Princess Petite var blek och mager hade hans erektion gett vika. Det röda som då steg upp i hans ansikte och ut på kindskinnet spred emellertid en förlåtande doft av oskuld. Men med handen blev han då genast hårdhänt. Han daskade, slog alltså Princess hårt över stjärten så att det lilla fett som fanns där dallrade. Det oskuldsfulla röda på ynglingens kinder flöt genast ur honom och ut på rumpan, vilken alltså var kvinnans. Han gjorde som han brukade göra när osäkerheten eller ångesten kom över honom. Det gjorde den, ofta.

Ångesten var kanske osäkerhet och på sätt och vis en längtan efter något annat. Men ångesten var också okontrollerbar som komposition, varför han upplevde den som hårdhänt mot honom själv, och varför han fann sig tvungen att daska prinsessrumpan röd. Det hjärtröda måste ju ut.

Princess Petit svarade snart nog, och plikttroget, på det aggressionsdask som hör till den här världens dramaturgi. Hennes huvud vajade jakande till svar: upp och ner som i ett mekaniskt ja till livets rödsprängdhet längs ynglingens hårdhet. På så vis blev ju hans spjälning efter hand överflödig.

Ett par tonårsminuter förflöt varpå piprensaren drogs ut, blodröd och fluffig med ett ”swopp”. Tampongen anmälde sig genast som associativ bild, bilden förvreds av allomfattande smärta så att röd blodet först frös i alla inblandades artärer, och därefter strömmade till och svällde upp det som svällas kunde. Svällkropparna expanderade och höjde över ynglingens mage hans apparatur mot himlen av obegriplig nödvändighet. I några minuter regerade det uppsvullna hela rummet. Jag andades tungt och slickade mig runt munnen. Äcklad eller av njutning? Jag visste inte.

Hur som helst och i och med ansvällningen försköts scenens fokus från det odefinierbart osäkra mismaschet av flackande blickar, till det påtagligt manifesta och manliga könsorganet. En sådan bekräftelse, tänkte jag, en sådan bekräftelse för en ung man. Liksom hela rummet underkastat den manliga tjuskraften. Vilken gåva, vilken svindel!

När Princess Petite sedan gränslade, sänkte sitt tomrum, neråt mot ynglingens upp, skedde det som man, om denne är romantiskt lagd, kallar tvåsam förening, eller mer pessimistiskt uttryckt: påminnelsen om att kroppens yttre gräns betyder outhärdlig ensamhet.

*

Senare samma dag när Princess Petits smink svettats eller tvättats bort skulle jag se henne, på väg bortåt hemåt, lysas upp av billyktor i rörelse. Ansiktets poler: hakan och pannans högsta fäste, guppande i takt med fotstegens vemod över den grusade asfalten. Ovalen: det äggformade huvudet med den höga pannan upplyst, inte som på ett helgon men som på en ung kvinna i skymningsmörker vars vita hud återkastar billyktorsken. Med handen utsträckt i en gest som manade till stopp bad hon mig som en tiggare, mer vädjande än någonting annat, att stanna och ta henne med i bilen. Jag fortsatte rakt fram och förbi, iakttog henne och kände mig ensammare ju mindre hon blev i min backspegel.

På kvällen kunde jag inte sova utan diverse receptbelagda substanser i blodet, mina drömmar kretsade kring mörklagda minnen av svek och granskogar.

*

I drömmarna talade jag med Princess Petite, natt efter natt, eller var det hon som talade med mig. Samtalen rörde sig hur som helst alltid kring olycka, upp och ner och ut och in genom gångar som både utgick från och slutade i granskogsmörker.

Man vet en evighet som kallas död, sa hon – en vetskap som för mig innebär att livet går framåt i sin mest

uthärdliga, men därför också mest meningslösa, form.

Två tomrum i ständig profan symbios gör tillvaron uthärdlig, ja alltså destruktiv, svarade jag.

Fick jag en miljon kronor, sa Princess Petite, så skulle jag ändå ha knarkat ihjäl mig, det vill säga pengar är inte värt något över huvud taget. Men om jag fick dig, på riktigt alltså, på det omöjliga sättet. Om jag fick anta formen av dig, uppgå i dig så kanske vi kunde ha knarkat ihjäl oss tillsammans. Det vill säga känt varandras tvångstankar och ångest, kanske också glädje – i alla fall ruset – inifrån tomrummet. Känt dess tunna membran innesluta oss som i en filtkoja mitt i ett vardagsrum hos en gammal snäll dagmamma, liksom bara stängt ute världen och ensamheten... förvisso skulle vi ju ändå ha dödat oss till slut. Knarkat, knullat, dött. Förstår du!

*

När jag vaknade – sent – var det av pistolskott, jag sköt mig själv i huvudet och vaknade med ett skrik och såg skuggor från en verklig lyftkran dansa på tapeterna i min våning, det var förmiddag, återigen, och inget blod flöt på min kudde. Princess Petits ansikte kom för mig, jag älskade henne verkligen inte. Inte för att det hade varit märkligt på något sätt. Eller jo det hade det absolut varit.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren judas ifrån hemavan med Poeter.se id #3603 innehar upphovsrätten